Ч. 242. Субота 26 жовтня (8 падолиста) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . — 40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ — ·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ради державної. — Цісар Вільгельм II. в Анґлиї.)

Політична дискусия над заявою дра Кербера потреває імовірно три дни і не скінчить ся перед середою слідуючого тиждня. — Парляментарні сторонництва живо займають ся новим войсковим законом і добачують в нім значне помноженє рекрута, побіч великого побільшеня войскового буджету. — Чехи поставили на вчерашнім засіданю 11 наглячих внесень, так що загальне число тих внесень виносить вже 36. Молодоческий клюб установив комітет для тих внесень, до котрого выбрано послів: Страньского, Пацака, Брзорада, Крамаржа, Мастальку і Шіленого.

Вчерашне засіданє палати послів розпочало ся, як звичайно, інтерпеляциями і внесенями, почім приступила палата до дискусиї над проєктом нового закона войскового. Новий закон войсковий побільшає контингент рекрутів о 22.000 людий річно на 3 роки, що становить підвисшенє стану армії о 66.000 людий. Крім того закон підвисшує контингент австрийскої оборони краєвої о 4500 людий і угорских гонведів о 3000. Вкінци поклику 6000 людий з доповняючої резерви до чинної служби а іменно в той спосіб, що третя часть т. є 2000 людий буде покликана на один рік, дальша одна третя часть на два роки, а послідна третина на три роки. Той закон стрітить ся — як говорять в парляментарних кругах — з великою опозицією, головно зі сторони Всенімців, німецкого сторонництва народного, антисемітів, социялїстів і чеських радикалів. Коли прийшло до дискусиї над наглим внесенєм Кльофача в справі одного случаю знущаня над вояками, вчинили чеські посли і Всенімці величезну бучу, нападаючи в дуже острий спосіб на мін. кр. оборони ґр. Вельзерсгаймба. Президент палати мусів заєдно прикликувати поодиноких послів до порядку за обидні слова, які кидано против армії і міністра. Остаточно, по дуже бурливій дискусиї, принято наглячість внесеня Кльофача більшостию $^2/_3$ голосів. У внесеню жадає палата від войскової управи, аби розслідила ті случаї, де хорі вояки в наслідок несовістного поведеня войскових лікарів померли. Дальше візвано войсковий уряд, аби войскові команди не мішали ся до діяльности войскових лікарів. так, аби лікарі були самовластні. По полагодженю тої справи, завідомив президент, що всї внескодавці згодили ся, аби дати першеньство наглому внесеню дра Крамаржа, котрим він домагає ся, щоби палата сейчас приступила до дискусиї над заявою президента міністрів дра Кербера, зложеною на засіданю з дня 16 жовтня в справі язикового закона для чеських країв. Промавляв цілий ряд опозицийних послів Чехів і Словінців і всі виступали против проєкту згаданого закона. Дискусиї на вчерашнім засіданю не скінчено і відложено до нинїшного. При кінци засіданя відчитано ряд внесень і інтерпеляций поставлених Молодочехами. П. Міністер скарбу предложив буджетову провізорию від 1 січня до 30 цьвітня 1903. Відтак вніс президент палати, аби найблизше засіданє відбуло ся нині о год. 11 рано з слідуючим дневним порядком: 1) доповняючи вибори до комісий; 2) дальша дискусия над заявою дра Кербера і 3) перше читанє правительственного предложеня о континґенті рекрутів. Пос. Зазворка спротивив ся поставленю на нинїшнім засіданю закона о континґенті рекрута, бо не минуло ще 24 годин від предложеня єго палаті. Домагає ся усуненє тої точки з дневного порядку. То внесенє відкинено 87 голосами против 63 і принято порядок дневний, як предкладав президент.

Як впевнюють, має цісар Вільгельм в часї свого побуту в Анґлії стрітити ся з портуґальским королем Дон Карльосом. Між Німеччиною, Анґлією і Портуґалією буде заключений якийсь договор.

ЧОЛОВІК до ЧУЖИХ ІНТЕРЕСІВ.

(З англійского — Джерома К. Джерома.)

Говорили мені люди добре повідомлені і вірородостойні, що маючи девятьнайцять місяців, розплакав ся, позаяк бабка не хотіла єму позволити, щоби живив єї ложкою. Коли числив півчетверта року, витягнули єго непритомного із саджавки, до котрої упав, пробуючи учити пливати жабу.

Два роки пізнїйше наражав безнастанно на подрапанє своє ліве око, показуючи кітці, як має носити свої малі в зубах, не діläючи їм болю. В тім самім менше-більше часї ужалила єго дімаючо пчола, коли хотів перенести єї з цьвітки, на котрій, після єго думки, тратила непотрібно час, на иншу, богатшу в медові соки.

Єго вічною журою було помагати другим. Посьвячував цілі ранки, приневолюючи курки, щоби при висиджуваню яєць принимали вигіднїйше положенє; зрікав ся підвечірку, коби лиш позволили єму лупати оріхи для вивірок. Заки дійшов семи літ, розправляв з матірю про вихованє і критикував едукацийну систему свого батька.

Нічо не робило єму такої приємности, як пильнованє инших дїтий. Брав на себе той тяжкий обовязок зовсім безкористовно і без найменшої надії на вдячність. Всьо одно було єму при тім, чи мав доглядати молодші, чи старші від себе діти, коби лиш міг доглядати.

Раз підчас маївки почув учитель переразливі крики та кляканя на поміч, що походили з близького ліса. Прийшовши на місце, узрів, як держав єго під собою і окладав пястуками єго свояк, хлопець два рази старший від него

— Чому не бавиш ся зі своєю клясою? Яке тобі тут діло? — став єго картати.

— Я пильнував єго, щоби собі що злого не зробив, — толкував за мальчик.

Таку вже мав вдачу. Був би з певностию доглядав Ноя при будові арки, а може був би упильнував Адама в раю, як би був жив в тих часах.

Впрочім найчестнїйша душа; позваляв товаришам переписувати свої нотатки, навіть силував їх до того.

На нещастє, нотатки завсїгди були фальшиві, і ті, що з них користали, одержували найгірші степені, отже з легкодушностию, властивою молодежи, не зважаючи на благородні почини, лише на вислід, ждали на него при виходї зі школи, і били єго, кілько влізло ся.

Учив инших з такою ревностию, що забув сам чогось научити ся. Давав приміром ровесникам лекциї боксованя.

— Тепер викань сильно ліву руку перед себе і пробуй ударити мене в ніс, — говорив, прибираючи оборонну поставу. — Нічо о мене бій ся! Бий сильно, як любо тобі подобає ся!

Не потребував повтаряти запрошеня двічи, наслідки бували однак за кождим разом фатальні. Ледво прийшов до сьвідомости і отер кров, пливучу з носа, поясняв, що то вина противника, що треба було ударити инакше, більше правильно, а тоді він мав би досить часу закрити ся від удару.

Двічи звихнув собі ногу, показуючи новикам, як кермувати ровером. Коли раз корабель, на котрім їхав, перепливав канал, вбіг на поклад дати знати капітанови, що видко землю по обох сторонах. Їдучи омнібусом, сідав звичайно коло візника, остерігаючи єго перед всіми грозячими перешкодами.

В омнібусї зробив я з ним знакомість при слідуючій обставині. Біля мене сиділи дві пані. Коли війшов кондуктор, щоби видати нам білети, одна з дам подала єму шість пенсів, просячи о білет до цирку, за котрий належало ся два пенси.

— Ні, — відповіла моя сусідка до своєї приятельки, даючи кондукторови шилїнґа (12 пенсів) — я возьму твоїх шість пенсів, ви, кондукторе, вдасьте мені чотири пенси, і в той спосіб заплачу за нас обі.

Кондуктор взяв шилїнґа, роздав два двопенсові білети межи пасажирки і надумував ся, кілько має котрій видати дрібних.

— Добре — говорила та сама дама, віддаючи наперше тамтій пани чотири пенси — кондуктор сповнив се бажанє — тепер ти даєш мені ті чотири пенси, — приятелька дала їх — а ви, — сказала, звертаючи ся до кондуктора — видайте мені ще вісім пенсів і всьо буде в порядку.

Кондуктор розділив вісім пенсів і шість пенсів, котрі одержав від першої пані, додаючи пенса і дві півпенсові штуки від себе, і пішов, муркотячи щось під носом, якби не був вдоволений з такого рахунку.

Новинки.

Львів дня 7-го падолиста 1902.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс секретаря повітового Фр. Манделю з Коломиї до Львова, а концепіста Намістництва Рудольфа Скобранко-Витошиньского зі Львова до Коломиї.

— **Ректор львівскої політехніки** професор Фідлєр виїхав до Відня, щоби лично представити міністерству і польскій делегациї справу переповненя в політехніці, де сего року вписалось небувале до тепер число, бо звиш 1000 слухачів.

— **Рускі паломники в Римі.** Кореспонденцийне бюро доносить, що Сьв. Отець приймав дня 4-го с. м. на авдиенциї Вііреосьв. Митрополита Шептицкого, Епископа Чеховича і руских паломників.

— **Виклади „пасторальної медицини"** заведено в рускій духовній семинариї з сим півроком, а підняв ся їх виголошувати львівский лікар др. Євген Озаркевич. Виклади сї відбувають ся в часї вільнім від університетских викладів і збудили серед питомців семинариї велике заінтересоване, бо крім практичних порад на наглі случаї і для забезпеченя перед заразливими слабостями, др. Озаркевич подає слухачам і теоретичне витолковане та пояснене слабостий, їх причин і жерел, способів на них та гігієнічних норм.

— **Товариство педагогічне** оповіщує: Ще в вересни с. р. віднесло ся наше товариство педагогічне до щирих народовців з просьбою о присилане датків на закупно приборів наукових і на випосажене габінетів школи виділової ім Шевченка. На жаль не пізнала наша суспільність ваги того вїдклику і потреби нашої одинокої школи виділової, котра сего року має вже всї курси, є в. пять кляс і числить над 16 учениць. Ся потреба тим більше пекуча, що ся школа, котра під кождим зглядом хорошо розвиває ся і набрала розголосу школи взірцевої, стремить як-раз сего року до уписканя права публичности, а через то зможуть наші укінчені абітуриєнтки занимати навіть посади молодших учительок. Поняв сю конечну потребу лиш один великодушний жертводавець, котрий призначив на сю ціль позажку квоту 1000 корон, но під тим условієм, що суспільність зрозуміє чейже понад свій обовязок і збере протягом трех місяців другу таку суму. Товариство почуваєсь до милого обовязку зложити сим прилюдно сердечну подяку сему добродїєви, який не хоче, щоб его імени подати до публичної відомости і рівночасно апелює до щирих патріотів, виражаючи надію, що они виповнять се слушне бажане жертволюбця і сквитують по лепті на престолї нашої просьвіти і науки. Спішіть проте, родимцї, з датками і не допустіть, щоби та жертва, котра-б і так не могла ще потреб школи заспокоїти, мала нам задля невиповненя условий випасти з рук і зробити уйму так товариству і самій школі, як і цілій Руси. Датки прошу ласкаво присилати на руки касієра ул. Кльоновича ч. 7. За виділ товариства педагогічного: *А. Алиськевич,* касиєр.

— **Ювилей дра Унґера.** З нагоди 50-лїтної річниці докторизациї, припадавшої ві второк, явили ся у президента трибуналу державного, б. міністра Унґера, ректор віденьского університету з кількома професорами правничого виділу, а також численні депутациї, щоби ему зложити свої желаня. Також другі університети в Австриї і за границею прислали ювилятови желаня з тої нагоди.

— **Стан засївів в Австриї** з початком падолиста після звіту міністерства рільництва представляє ся так: Засїви озимини, в віцкох судетских і східних країв, всюди покінчено. Збір бараболь є середний і невдоволяючий. Цукрові бураки не вдали ся, бо заключають мало цукру. Збірку винограду не всюди покінчено. Видатність винограду мала.

— **Пожар в Гаях,** львівского повіта, вибух з вівтірка на середу сего тиждня о годинї 3 по півночи. Згоріло цїлковито 12 нумерів. люди нїчого не уратували і ледви самі з житем спаслись. Огонь повстав зі стодоли, то-ж люди суть гадки, що був підложений з особистої злости або з якої спекуляциї. З погорільцїв був один асекурований в краківскім товаристві, а всї другі в „Днїстрі". Мали також і збіже по більшій части заасекуроване. Загальна шкода виносить яких 14 000 корон.

— **Мишача язва.** В повітах: львівскім, сокальскім, мостиским і дрогобицкім знищили миши майже всю озимину. Повітові ради взяли ся до витроєня миший фосфором.

— **Процентовий зріст народностий** в Австро-Угорщинї. Після перепису населеня з 1900 р. народности в Австро-Угорщинї побільшили ся за остатних 10 лїт в отсїм процентовім відношеню: Угри 16·92 прц., Поляки 14·52 прц., Румуни 10·45 прц., Сербо-Хорвати 10·30 прц., Чехи 8·82 прц., Русини 8·71 прц., Нїмцї 8·38 прц., Італїянцї 7·67 прц., и Словінцї лише 1·37 прц.

— **Населенє Істриї, Гориції і Терсту** після послїдної переписи виказує: 334.152 Італїйців, 212.978 Словінцїв, 143.602 Хорватів, 19.454 Нїмцїв, 1313 Румунів, 674 Чехів, 194 Поляків і 10 Русинів.

— **Самоубийство.** В Перемишли позбавила себе житя вистрілом з револьверу Іванна Маковичкова, жена ґенерала дивізиї. Самоубийство поповнила у власнім помешканю о $11\frac{1}{2}$ годині перед полуднем. Стріл був влучний і вимірений в серце. Покійна числила 41 лїт і осиротила двоє дїтий.

— **Три золоті весїля.** В француским селї Берів, в департаментї Фінїстер, відбуло ся рідке торжество. Три брата Гемене обходили рівночасно золоті весїля. Братя числять 82, 78 і 70 лїт, а їх жінки 80, 79 і 70. Перед 50 лїтами всї три пари одного дня повінчані. Тепер ще они всї здорові і брали живу участь в торжествах в їх честь уряджених.

— Тепер, — мовила старша товаришка товаришка подорожи до молодшої, — я винна вам шилїнґа.

Здавало ся, що справа раз на все скінчена, коли нараз якийсь цвитучий молодець зірвав ся із сїдала і закликав різко: Гей, кондуктор, ще чотири пенси належить ся від вас тим паням!

— Га? чотири пенси? Во імя отца: прецїнь оба білети разом коштували іно чотири пенси

— Отже нема причини брати за них вісїм, — відповів скоро цвитучий молодець. — Кілько ласкава пані єму дали?.... коли вільно спитати — додав, звертаючи ся до першої дами.

— Я дала ему шість пенсів, а потім дала тобі чотири пенси, атже правда, моя дорога — сказала моя сусїдка під адресою своєї приятельки.

— Се трохи дорого, як на двопенсову проїздку, — відозвав ся якийсь иншиї пасажир.

— О! то неможливе, моя дорога, бо я була тобі винна на самім початку, як ми усїли до омнїбуса, шість пенсів.

— А однак так є, як я говорю!

— Пані дали менї шилїнґа — пояснив тепер кондуктор, вказуючи обжаловуючим другим пальцем в сторону старшої дами.

Старша дама потвердила.

— А я пани видав шість пенсів сріблом і два пенси, згода?

— Так.

— А тамтій пани я дав — говорив кондуктор, вказуючи пальцем на молодшу даму — чотири пенси, ну, може нї?

— Чотири пенси, котрі ти взяла потім від мене, пригадуєш собі? — підхопила молодша дама.

— Най мене шляк трафить, як я не ошукав ся на чотири пенси! — крикнув тепер кондуктор.

— Але прецїнь пані дала вам шість пенсів в однїй штуцї — вмішав ся знов цвитучий молодець.

— А я віддав їх тамтїй — кричав кондуктор, вказуючи пальцем на старшу даму. — Загляньте до моєї торби, най мене тут зараз грім убє, як я маю одну штуку зі срібла!

Але до того часу всї позабували, що хто коли кому дав, перечучи собі і обжаловуючи себе взаїмно.

Цвитучий молодець постановив погодити цїле товариство, але ті змаганя скінчили ся з дуже сумнївним успіхом, бо заким омнїбус доїхав до церкви, внесено три жалоби на кондуктора о грубе поведенє з публикою, а кондуктор закликав поліцияна, домагаючи ся від пань, щоби подали свої назвиска і адреси, бо хотїв упоминати ся о належитість в судовій дорозї.

Пані хотїли єму заплатити, але цвитучий молодець не позволив на се. Молодша дама підозрівала свою приятельку о намір обманьства, а старша дама заливала ся слезами.

Коли пані вийшли, ми поїхали оба з молодцем до Шерінґ Крос. Цїлу дорогу розправляв лише о тих чотирох пенсах. Перед брамою мого дому ми подали собі руки, а мій новий незнайомий утїшив ся незвичайно, довідавши ся, що ми оба сусїдами.

Кілька днів по тїй приключцї впав до мене без церемонії — уважав ся моїм приятелем від серця — і просив мене о прощене, що не відвідав мене скорше. Я простив єму сейчас.

— Ідучи до вас, я стрінув листоноса, дав се для вас — сказав, подаючи менї лист у великій жовтій коперті.

Було се візване до заплаченя квартальної рати за уживане водопроводу.

— Мусимо зробити з тим лад, — намовляв мене мій новий знакомий — длячого маєте в липни платити за воду, котру будете пити доперва у вересни?

Я відповів єму, що менї не робить се ріжницї, коли заплачу, позаяк знаю, що так чи сяк заплатити мушу.

— Не о се ходить, лише о засаду, пощо вам платити за воду, котрої ви ще не бачили? Яким правом сьміють упоминати ся о грошї, котрі їм ще не належать ся?

Пів години говорив на сю тему переконуючо та з огнем, а я був такий дурний, що его слухав. Вкінци витолкував менї, що якби я заплатив тих чотирнайцять шилїнґів і десять пенсів за воду в липни, замість у вересни, став би недостойним моїх предків, котрі бороли ся і жите несли в жертву, щоби я міг користати з привілеїв свобідного чоловіка.

Я усїв при бюрку і написав обидливий лист до директора водопроводної компанії.

Секретар відповів менї, що з огляду на мої дотеперішні добрі відносини з компанією, не буде робити ужитку з листу, котрий уважає за жарт, і що радо годить ся на оречене міскої ради.

Коли я показав єму сеї лист, дуже урадував ся; „лишіть се менї" — сказав до мене — „треба їм дати научку".

Я віддав справу в его руки; одинока річ, яка може в части оправдати мене з того вчинку, є се, що я писав тодї драму. Дрібку розуму, яку маю, вичерпала найочивиднїйше композиция штуки.

Осуд маґістрату охолодив мою завзятість у спорі з компанією, натомість побудив воєвниче успособлене мого приятеля.

— Хто уважав би на гадку тих старих, закутих туманів, — говорив — справу треба віддати на дорогу судову.

Судия, незвичайно ввічливий для мене чоловік, не признав компанії всїх претенсий, бо, як говорив, не були достаточно умотивовані, і засудив мене лише на заплачене пятьдесять фунтів штерлїнґів, вчисляючи в се уже тих чотирнайцять шилїнґів і десять пенсів.

Наша приязнь з причини такого обороту справи трохи охолола, хотяй я мешкаючи в однїй дїльницї, бачив ся з ним досить часто і мав нераз нагоду чувати про его дїяльність.

Був він пострахом для всїх товарискиx зборів.

Коли ти розмовляв найкрасше з якоюсь розкішною женщиною, дожидаючи лише нагоди, щоби визнати їй свої чутя, він відривав тебе до гри в секретаря, пакував тобі перо до руки і пильнував, поки ти не написав того, що він сам сказав.

Все готовий спішити на услуги, відводив з одушевленєм старші пані до зелїзничого двірця і не опускав їх, аж усїли до поїзду, найчастїйше невластивого. Під взглядом доброї волї нїхто не міг єму дорівнати. Радо бавив

Штука, наука і література.

— **„Як почуєш в ночи“** — твір музичний Дениса Січиньского, на тенор, в супроводї фортепяна (слова І. Франка із „Зівялого листя“), появив ся накладом „Музичного видавництва станиславівского Бояна“). Цїна 60 сот. (не 30, як хибно надруковано). Дістати можна в Чернівцях, в книгарнї Пардїнього.

— **Параця.** Такий єсть заголовок комедиї в 3 актах зі сьпівами, з під пера п. Льва Лопатиньского. Книжку сю можна дістати або у автора або у накладника п. С. Ґорука, площа Домбровского ч. 1. по цїнї 2 К за примірник. На почтову пересилку треба долучити 10 сот. За посліплатою не висилає ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 29 жовтня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Празї зелїзницю льокальну Нїксдорф-Румбурґ з відногою з Гернвальд до Шенлїнде. Стациї Нїксдорф, Цайдлер, Альтеренберґ, Румбурґ, Ґертен і Шенлїнде уряджено для загального руху, а перестанки Обернїксдорф, Гернвальде і Нїдереренберґ тільки для руху особового і пакункового. Перевіз худоби на згаданій зелїзници здержений аж до дальшого зарядженя. Материї вибухові суть цїлком виключені від перевозу.

Телеграми.

Берлин 7 падолиста. Цїсар Вільхельм відїхав вчера вечером на корабли „Гогенцоллерн“ до Анґлїї.

Липск 7 падолиста. Перед трибуналом державним розпочала ся вчера розправа против 4 підданих італїяньских, обжалованих о зраду войскових тайн, дотикаючих кріпости Мецу. Ті тайни мали они продати Франциї.

Новий Йорк 7 падолиста. Після дотеперішного висліду виборів, вибрано до парляменту 200 републиканцїв і 179 демокравів.

Йоганиесбурґ 7 падолиста. Льорд Мільнер одержав депешу від анґлїйского мінїстра справ заграничних, що правительство не прийме предкладаних Бурами услуг у війнї в краю Сомалїв.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш по	10	сот
2. Замкненя місячні 2 штуки . .	„	5	„
3. Інвентар довжників .	аркуш „	5	„
4. „ вкладників .	„ „	5	„
5. „ уділів	„ „	5	„
6. Книга головна	„ „	10	„
7. „ лїквідацийна .	„ „	10	„
8. „ вкладок щадничих	„ „	10	„
9. „ уділів членьских	„ „	10	„
10. Реєстр членів	„ „	10	„
11. Зголошеня о позичку	штука по	2	„
12. Виказ умореня позички	„ „	2	„
12. Асиґнати касові	„ „	1	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ся навіть з дїтьми, але бавлячи ся в диких Індиян або в людоїдів, так їх звичайно налякував, що не могли спати кілька днів.

Страшенно любив устроювати шлюбні церемонії. Часами виравдї спровадив молоду о годину раньше до церкви, як жениха, що було причиною першої клотнечі в подружю, або забував повідомити сьвященика о вінчаню але кілька разів се єму лучило ся, завсїгди признав ся до вини.

Не міг нїколи здержати ся від похоронної бесїди. Толкував тодї зібраним, о скілько приємнїйше позбути ся тягару тїла та бажав всїм, получити ся як найскорше з небіщиком.

Однак найбільшої приємности дізнавав доперва, коли міг посередничити з домових непорозумінях своїх сусїдів. Звичайно так повів справу, що мусїв вкінци вставляти ся за стороною обжаловуючою.

Із своїм нахилом занимати ся чужими інтересами міг би з певностию вийти на великого чоловіка в дневникарскім званю або в полїтичнім житю.

На жаль, розминув ся з покликанем, в тім лише цїли похибка.

ПІД ЧИСЛОМ.

(З російского. — А. Чехова).

— Слухайте, миленький! — накинула ся на господаря червона і сердита жителька 47-числа, полковниця Нашатирина. — Або дайте менї инше число, або я цїлком заберу ся з ваших проклятих чисел! То вертеп! Помилуйте, у мене дорослі дочки, а тут день і ніч одну лише мерзоту чуєш! До чого се подібне? День і ніч! Иншим разом він таке випалить, що прямо уха вянуть! Прямо якийсь візник! Добре ще, що мої бідні дївчата нічого не розуміють, а то хоч на улицю з ними біжи... Він і тепер щось говорить, послухайте!

— Я, брате мій, ще лїпший случай знаю — доніс ся хрипливий бас із сусїдного числа. — Тямиш ти поручника Дружкова? Так ось той сам Дружков штуркає оноді києм жовтого в кут і по звичаю, знаєш, високо ногу задер... Нараз щось: трррїс! Думаєш зразу, що він на білярдї сукно щірвав, а як поглядїли, брате мій, у него Сполучені Штати по всїм швам! Так високо задер, бестія, ногу, що нї одного шва не лишило ся... Ха-ха-ха! А тут в сю пору дами були... між иншими, жінка того сляньна — підпоручника Окурина... Окурин розлютив ся... Як він, мовляв, сьміє поводити ся неприлично при его жінцї? Слово за слово... атже знаєш наших!... Посилає Окурин до Друшкова секундантів, а Дружков не будь дурний і скажи... ха-ха-ха... і скажи: „Най він посилає не до мене а до кравця, котрий шив менї ті штани. Атже він винуватий!“ — ха-ха-ха.... ха-ха ха!...

Лїля і Міля, дочки полковницї, що сидїли у вікнї підпирали кулаками пухкі щоки, спустили вогкі очи і почервонїли.

— Тепер ви чули? — продовжала Нашатирина, обертаючись до господаря. — І то по вашому нїчо? Я, ласкавий пане, полковниця! Мій чоловік військовим начальником, я не позволю, щоби майже в моїй присутности якийсь візник говорив таку бридню!

— Він, добродїйко, не візник, а штабовий капітан Кикин... З благородних.....

— Як він забув своє благородство до того степеня, що виражає ся немов візник, то він заслугує на ще більшу погорду! Одним словом, не мудруйте, а зводьте відповідно зарядити!

— Ну, що-ж я можу зробити, добродїйко? Не ви одні жалуєтесь, всї жалують ся, так щож я з ним зроблю? Прийдеш до него під число і станеш соромити: „Ганїбаль Іванич! Бійте ся Бога! Стидно!“ а він сейчас до лиця з кулаками і ріжні слова: вкуси ся в.... і проче. Гидь! Виспить ся рано і давай ходити по коритари в однім, даруйте, нічнім білю. А то пяний возьме револьвер і давай садити кулї в стїну. В день вино тріскає, в ночи в карти ріже ся... А по картах драчі... От перед мешканцями стид!

— Чомуж ви не вимовите такому поганцеви?

— Трудно викурити такого! Винен за три місяцї, навіть гроший не домагаю ся, забери ся лишень, будь ласкавий... Мировий присудив єму опустити число, а він і на апеляцию і на касацию, тай так тягне... Біда, тай тілько! Господи, а що за чоловік! Молодий, гарний, розумний... Як не пяний, лїпшого чоловіка і не треба. Недавно пяний не був і весь день до родичів листи писав.

— Бідні родичі! — зітхнула полковниця.

— Звісно, бідні! Не вжеж приємно мати такого ледаря? І лають єго, і з під чисел гонять, і нема того дня без скандалів. Біда!

— Бідна, нещаслива жінка! — зітхнула полковниця.

— Він, добродїйко, не жонатий. Деж вже єму! Була би цїла один голова — і за те дякує Богу...

Полковниця перейшла ся з одного кута в другий.

— Не жонатий, ви говорите? — спитала.

— Нї, добродїйко.

Полковниця знов перейшла ся з кута в кут і задумала ся.

— Гм... Не жонатий... — проговорила в задумі. — Гм... Лїля і Міля, не сидїть у вікнї. Який жаль! Молодий чоловік, а так себе розпустив! А всьо від чого? Впливу доброго нема! Нї матери, котра би... Не жонатий! Ну, ось... так і є... Будьте так добрі, — продовжала полковниця мягко, подумавши — підїть до него і попросїть в моїм імени, щоби він... здержав ся від виразів... Скажіть: полковниця Нашатирина просить... З доньками, скажіть, під 47-им числом живе... із своїх дібр приїхала....

— Слухаю.

— Так і скажіть: полковниця з доньками. Най хоч прийде, перепросить... Ми по обідї все дома. Ах, Міля, зачини вікно!

— Ну, на що вам, мамо, здав ся сей... розпутник? — заговорила Лїля по відходї господаря. — Найшли кого запрошувати! Пяниця, галабурдник, обірванець!

— Ах, не говори, ma chère!... Ви вічно так говорите, ну і... сидите ось! Що-ж? Який би він не був, а все гордувати не яло ся.. Всяке лихо на пожиток чоловіка. Хто знає? — зітхнула полковниця, пильно оглядаючи доньки. — Може бути, тут ваша судьба. Приодягніть ся-ж на всякий случай.

МІД **десеровий сьвіжий** курацийний, з власної пасіки, 5 клгр. 6 К 60 с. franco. **Корінович, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского ТижДневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлі і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-російского

Надворні доставці кор. Вел. королів: Греції, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румуниї.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix в р. 1900,** найвисша відзнака на загальних вистазах в Парижи,	**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпиї 1894 р.	**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціна в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

Дуже величавий

образ компатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках

Величина образа 55×65 цтм

Ціна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всіх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций. карт і планів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолітоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній літературі, єсть літературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускиЙ).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).